

Środa, 17 kwietnia 2013 r.

P7_TA(2013)0174

Instrument pomocy finansowej dla państw członkowskich, których walutą nie jest euro

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 17 kwietnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady ustanawiającego instrument pomocy finansowej dla państw członkowskich, których walutą nie jest euro (COM(2012)0336 – 2012/0164(APP))

(2016/C 045/04)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek dotyczący rozporządzenia Rady (COM(2012)0336) (wniosek w sprawie bilansu płatniczego),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody, który ma zostać przedstawiony przez Radę na mocy art. 352 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), w szczególności jego art. 143 i 352,
 - uwzględniając wniosek Komisji z dnia 23 listopada 2011 r. dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wzmocnienia nadzoru gospodarczego i budżetowego nad państwami członkowskimi strefy euro dotkniętymi lub zagrożonymi poważnymi trudnościami w odniesieniu do ich stabilności finansowej, do którego Parlament przyjął poprawki w dniu 13 czerwca 2012 r., a także tymczasową wersję ostatecznego porozumienia z Radą ⁽¹⁾,
 - uwzględniając wniosek Komisji z dnia 23 listopada 2011 r. dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wspólnych przepisów dotyczących monitorowania i oceny wstępnych planów budżetowych oraz zapewnienia korekty nadmiernego deficytu w państwach członkowskich strefy euro, do którego Parlament przyjął poprawki w dniu 13 czerwca 2012 r., a także tymczasową wersję ostatecznego porozumienia z Radą ⁽²⁾,
 - uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 332/2002 z dnia 18 lutego 2002 r. ustanawiające instrument średnioterminowej pomocy finansowej dla bilansów płatniczych państw członkowskich ⁽³⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 listopada 2012 r. zawierającą zalecenia dla Komisji dotyczące sprawozdania przewodniczących Rady Europejskiej, Komisji Europejskiej, Europejskiego Banku Centralnego i Eurogrupy pt. „W kierunku faktycznej unii gospodarczej i walutowej” ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając art. 81 ust. 3 Regulaminu,
 - uwzględniając wstępne sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A7-0129/2013),
- A. mając na uwadze, że na mocy art. 352 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) Rada, stanowiąc jednomyślnie i po uzyskaniu zgody Parlamentu Europejskiego, przyjmie zgodnie ze specjalną procedurą ustawodawczą rozporządzenie ustanawiające instrument pomocy finansowej dla państw członkowskich, których walutą nie jest euro;
- B. mając na uwadze, że w 2002 r. rozporządzeniem Rady (WE) nr 332/2002 ustanowiono instrument wsparcia bilansu płatniczego (BoP) umożliwiający udzielenie pomocy finansowej państwom członkowskim, których walutą nie jest euro;
- C. mając na uwadze, że łączna kwota środków dostępnych w ramach tego instrumentu została zwiększona z początkowych 12 miliardów EUR do 25 miliardów EUR w grudniu 2008 r., a w maju 2009 r., w reakcji na kryzys finansowy – do 50 miliardów EUR; mając na uwadze, że z kwoty 50 miliardów EUR 13,4 miliarda EUR wypłacono Rumunii, Łotwie i Węgrom, oprócz ostrożnościowej rezerwy w wysokości 1,4 miliarda EUR dla Rumunii;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, 12.3.2013, P7_TA-PROV(2013)0069 („dossier Gauzèsa”).

⁽²⁾ Teksty przyjęte, 12.3.2013, P7_TA-PROV(2013)0070 („dossier Ferreiry”).

⁽³⁾ Dz.U. L 53 z 23.2.2002, s. 1.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0430.

Środa, 17 kwietnia 2013 r.

- D. mając na uwadze, że Węgry, Rumunia i Łotwa były pierwszymi państwami członkowskimi ubiegającymi się o unijną pomoc finansową z instrumentu wsparcia bilansu płatniczego i korzystającymi z niej na początku kryzysu finansowego i gospodarczego; mając na uwadze, że kryzys gospodarczy i finansowy poważnie dotknął kilka państw członkowskich spoza strefy euro;
- E. mając na uwadze, że globalny kryzys gospodarczy poważnie wpłynął na wszystkie państwa członkowskie, powodując pogłębienie ich deficytów publicznych, pogorszenie bilansu płatniczego oraz zwiększenie całkowitego zadłużenia;
- F. mając na uwadze, że Europejski Mechanizm Stabilności (EMS), ustanowiony w październiku 2012 r., stanowi główny mechanizm wsparcia dla państw członkowskich strefy euro, dysponujący zdolnością udzielania pożyczek w wysokości 500 miliardów EUR pochodzących z kapitału subskrybowanego; mając na uwadze, że w przyszłości, pod pewnymi warunkami, banki znajdujące się w trudnej sytuacji będą mogły być bezpośrednio finansowane przez EMS;
- G. mając na uwadze, że w rezolucji z dnia 20 listopada 2012 r. Parlament wystąpił z wnioskiem, by EMS rozwijał się w kierunku zarządzania opartego na metodzie wspólnotowej, by odpowiadał przed Parlamentem oraz by kluczowe decyzje, takie jak udzielenie pomocy finansowej państwu członkowskiemu czy zawarcie protokołu uzgodnień, podlegały odpowiedniej kontroli Parlamentu;
- H. mając na uwadze, że kwestią podstawowej wagi jest to, by instrument zawierał mechanizmy odpowiedzialności demokratycznej oraz uwzględniał funkcjonowanie parlamentów krajowych;
- I. mając na uwadze, że wniosek w sprawie bilansu płatniczego nie przewiduje, aby państwa członkowskie, których walutą nie jest euro, korzystały z instrumentów finansowych w pełni porównywalnych z instrumentami będącymi do dyspozycji w ramach EMS;
- J. mając na uwadze, że aktualizacja rozporządzenia (WE) nr 332/2002 pomogłaby zapewnić równe szanse państwom członkowskim strefy euro i państwom członkowskim spoza tej strefy oraz uprościłaby procedurę uruchomienia instrumentu wsparcia bilansu płatniczego;
- K. mając na uwadze, jak ważne jest zapewnienie udziału partnerów społecznych i poszanowanie różnych krajowych praktyk i instytucji w zakresie kształtowania płac przy wdrażaniu rozporządzenia (WE) nr 332/2002 oraz rozporządzenia, które zostanie przyjęte w oparciu o wniosek w sprawie bilansu płatniczego, szczególnie na etapie opracowywania i realizacji programów dostosowań makroekonomicznych; mając na uwadze, że jest to kwestia horyzontalna dla całej Unii i w związku z tym spójność między państwami członkowskimi strefy euro i państwami członkowskimi spoza tej strefy jest w tym zakresie uzasadniona;
1. z zadowoleniem przyjmuje wniosek w sprawie bilansu płatniczego jako pierwszy krok w kierunku stworzenia równych szans państwom członkowskim strefy euro i państwom członkowskim spoza tej strefy; przyznaje, że nie jest to proste zadanie z uwagi na charakterystykę mechanizmów stworzonych w ostatnim czasie dla strefy euro;
 2. uważa, że pomoc finansowa w zakresie bilansu płatniczego może odegrać ważną rolę, przyczyniając się do poprawy potencjału administracyjnego państw członkowskich, by skuteczniej wykorzystywać środki Unii;
 3. jest jednak zdania, że aby osiągnąć możliwy do przyjęcia rezultat, konieczne jest wniesienie szeregu poprawek, które przedstawiono w niniejszym sprawozdaniu wstępnym; w związku z tym, w interesie przejrzystości podejmowania decyzji, wnosi, aby Rada i Komisja wstrzymały się z przyjęciem rozporządzenia w oparciu o wniosek w sprawie bilansu płatniczego do czasu przyjęcia niniejszego sprawozdania wstępnego;
 4. podkreśla, że art. 352 TFUE stanowi właściwą podstawę prawną dla rozporządzenia, które zostanie przyjęte w oparciu o wniosek w sprawie bilansu płatniczego, i podkreśla, że podstawa ta umożliwi ustanowienie nowych rodzajów pomocy finansowej Unii oraz ram takiej pomocy wykraczających poza zakres pomocy, o której mowa w art. 143 TFUE;
 5. z przykrością stwierdza, że przed przyjęciem wniosku w sprawie bilansu płatniczego Komisja nie przeprowadziła szerokich konsultacji oraz że Komisja nie przedstawiła powodów uzasadniających, iż chodzi o szczególnie pilny przypadek, co jest wymagane na mocy art. 2 Protokołu nr 2 w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności załączonego do TFUE i do Traktatu o Unii Europejskiej (TUE);
 6. wskazuje i ubolewa, że w żaden sposób nie odniesiono się do stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności, co jest wymagane na mocy art. 5 Protokołu nr 2 w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności załączonego do TFUE i do TUE; wzywa Komisję i Radę do jednoznacznego odwołania się do wyżej wymienionych zasad przed przedłożeniem projektu rozporządzenia Parlamentowi Europejskiemu w celu uzyskania jego zgody;

Środa, 17 kwietnia 2013 r.

7. zwraca się do Rady i Komisji o uwzględnienie poniższych postulatów przed przedłożeniem projektu rozporządzenia Parlamentowi Europejskiemu w celu uzyskania jego zgody:

- (i) budżet Unii stanowi ostateczne zabezpieczenie wszelkich środków pomocy udzielanej na podstawie wniosku w sprawie bilansu płatniczego; w tym kontekście Komisja powinna przedstawić odpowiednie, wychodzące poza istniejące przepisy rozwiązania, które dotyczyłyby sposobów bardziej konkretnego uwzględnienia we wniosku w sprawie bilansu płatniczego roli Parlamentu w zakresie nadzoru nad budżetem Unii i sprawowania tego nadzoru, tak aby umożliwić rzeczywistą rozliczalność;
- (ii) Komisja powinna sprecyzować, czy po zaprzestaniu stosowania europejskiego mechanizmu stabilizacji finansowej (EFSM) istnieje jakikolwiek związek między pomocą, jaka mogłaby zostać udzielona państwu członkowskiemu spoza strefy euro na podstawie rozporządzenia (UE) nr 407/2010 ustanawiającego europejski mechanizm stabilizacji finansowej⁽¹⁾ a przepisami i instrumentami ustanowionymi na mocy rozporządzenia, które zostanie przyjęte w oparciu o wniosek w sprawie bilansu płatniczego;
- (iii) ponieważ niebawem zaprzestanie się stosowania EFSM, jak ogłosili przywódcy UE na posiedzeniu Rady Europejskiej w 2010 r., w świetle wejścia w życie Porozumienia ustanawiającego EMS niewykorzystane zdolności finansowania z EFSM (w przybliżeniu 10 miliardów EUR) mogłyby zostać przeniesione do instrumentu wsparcia bilansu płatniczego, co zwiększyłoby jego zasoby z 50 miliardów EUR do 60 miliardów EUR; gdy państwa członkowskie zwrócą pożyczki zaciągnięte z EFSM, zwrócone kwoty nie będą już wymagały gwarancji z budżetu Unii, uwalniając tym samym środki na gwarancje nowych pożyczek; po zaprzestaniu stosowania EFSM, pozostałe zdolności EFSM nie będą już wykorzystywane w ramach EFSM i można by od tej pory korzystać z nich w ramach instrumentu wsparcia bilansu płatniczego;
- (iv) we wniosku w sprawie bilansu płatniczego nie należy ustanawiać żadnych faktycznych powiązań ani wprowadzać istotnych uwarunkowań między instrumentem wsparcia bilansu płatniczego a wykorzystywaniem funduszy strukturalnych; warunki dotyczące korzystania z funduszy strukturalnych należy określić – w razie potrzeby – w odpowiednim akcie ustawodawczym z zakresu polityki spójności;
- (v) art. 2 ust. 4 wniosku w sprawie bilansu płatniczego, dotyczący obowiązku konsultowania się z Komisją w przypadku ubiegania się o pomoc finansową spoza Unii, nie powinien mieć zastosowania do państwa członkowskiego otrzymującego pomoc finansową na zasadzie ostrożnościowej w formie linii kredytowej, która nie jest uwarunkowana przyjęciem nowych środków politycznych przez dane państwo członkowskie, o ile ta linia kredytowa nie została wykorzystana;
- (vi) niezbędne jest zwiększenie przejrzystości i rozliczalności w ramach procesu wzmocnionego nadzoru w drodze dostosowania dialogu gospodarczego w sposób umożliwiający odnośnemu parlamentowi krajowemu oraz Parlamentowi Europejskiemu zapraszanie przedstawicieli Komisji, Rady, Europejskiego Banku Centralnego (EBC) i Międzynarodowego Funduszu Walutowego (MWF) do wymiany poglądów;
- (vii) Komisja powinna przedstawić Parlamentowi Europejskiemu projekt zalecenia dotyczący przyznania pożyczki państwu członkowskiemu wraz z projektem programu dostosowań makroekonomicznych;
- (viii) w odniesieniu do warunków i procedur przyznawania pożyczek Europejski Bank Centralny (EBC) powinien być w mniejszym stopniu zaangażowany w przygotowanie programów dostosowań; w swojej opinii z dnia 7 stycznia 2013 r. dotyczącej wniosku w sprawie bilansu płatniczego (CON/2013/2) EBC stwierdził, że przyjęcie takiej roli w stosunku do państwa członkowskiego spoza strefy euro jest niewłaściwe; w związku z tym, jak zasugerował EBC, należy zastąpić w art. 3 ust. 3 słowa „działającą w powiązaniu z EBC” oraz w art. 3 ust. 8 słowa „w powiązaniu z EBC” słowami „uwzględniając opinię EBC, jeżeli postanowił on wypowiedzieć się w sprawie”;
- (ix) w perspektywie ogólnej konieczne jest zapewnienie większej jasności i precyzji w zakresie przygotowania i oceny programu dostosowań makroekonomicznych, w szczególności w odniesieniu do wymogów dotyczących polityki i procedur, które służą przywróceniu „zrównoważonego bilansu płatniczego i odzyskaniu zdolności danego państwa do samodzielnego pozyskiwania pełnego finansowania na rynkach finansowych”;
- (x) jeśli chodzi o art. 4 ust. 1 dotyczący warunków udzielania ostrożnościowej warunkowej linii kredytowej (PCCL), wniosek w sprawie bilansu płatniczego zyskałby w wyniku większej jasności operacyjnej w odniesieniu do dwóch koncepcji, tj. „stabilności pozycji zewnętrznej” i „występowania lub braku problemów z wypłacalnością banków, które mogłyby stanowić zagrożenie systemowe dla stabilności systemu bankowego”; w tym celu należałoby doprecyzować te koncepcje bezpośrednio w art. 4, z jednoznacznym odniesieniem do właściwych wskaźników przewidzianych w odnośnych tekstach prawnych Unii (dyrektywa w sprawie wymogów kapitałowych IV, Europejska Rada ds. Ryzyka Systemowego, regulacje Europejskiego Urzędu Nadzoru, „sześciopak”, sprawozdania ze stabilności budżetowej), lub w ostateczności w drodze aktów delegowanych; z tych samych powodów art. 4 powinien

⁽¹⁾ Dz.U. L 118 z 12.5.2010, s. 1.

Środa, 17 kwietnia 2013 r.

jednoznacznie wyjaśniać, że przewidzianej ogólnej oceny powinna dokonywać Komisja i w stosownych przypadkach podawać ją do wiadomości publicznej; do kryteriów kwalifikowalności należałoby też dodać odwołanie do ocen przewidzianych w ramach procedury dotyczącej zakłóceń równowagi makroekonomicznej, ustanowionej rozporządzeniem (UE) nr 1176/2011;

- (xi) konieczne są większa jasność i bardziej precyzyjne wytyczne w odniesieniu do art. 4 ust. 2 wniosku w sprawie bilansu płatniczego – określającego warunki przyznania wspomagającej uwarunkowanej linii kredytowej (ECCL) – dotyczące progów i kryteriów oceny pozwalających stwierdzić, że dane państwo członkowskie nie kwalifikuje się już do uzyskania dostępu do PCCL, ale nadal kwalifikuje się do uzyskania ECCL, a także wyjaśnienie procedur prowadzących do oceny, o której mowa w tym ustępie;
- (xii) konieczna jest większa jasność art. 6 ust. 5 wniosku w sprawie bilansu płatniczego, jeśli chodzi o proces przejścia od ECCL do pożyczki w przypadku pogorszenia się sytuacji gospodarczej, szczególnie odnośnie do czasu i czynników decydujących o takim przejściu;
- (xiii) należy ustanowić instrument pośredniego dokapitalizowania banków dla państw członkowskich spoza strefy euro, szczególnie w kontekście potencjalnego udziału tych państw członkowskich w nadchodzącym jednolitym mechanizmie nadzorczym oraz potrzeby zapewnienia im zabezpieczenia fiskalnego.

Proponuje się instrument pośredniego, zamiast bezpośredniego, dokapitalizowania banków, ponieważ wprowadzenie bezpośredniego dofinansowania w ramach bilansu płatniczego bezpośrednio naraziłoby budżet Unii na ryzyko stwarzane przez dokapitalizowywaną instytucję finansową.

Taki pośredni instrument przybrałby postać pożyczki na dokapitalizowanie banku, funkcjonującej niezależnie od trzech istniejących już instrumentów pomocy finansowej w ramach bilansu płatniczego (PCCL, ECCL oraz pożyczek). Nie ma przeszkód prawnych utrudniających udzielenie pożyczki na dokapitalizowanie banku, która byłaby przekazywana rządowi zainteresowanego państwa członkowskiego w celu dokapitalizowania krajowych instytucji finansowych na ściśle określonych warunkach;

- (xiv) poza instrumentem pośredniego dokapitalizowania banków, o którym mowa powyżej, można by rozważyć możliwość zmiany Porozumienia ustanawiającego EMS oraz możliwość korzystania z instrumentu dokapitalizowania banków w ramach EMS przez państwa członkowskie spoza strefy euro uczestniczące w jednolitym mechanizmie nadzorczym pod warunkiem, że uczestnictwo w jednolitym mechanizmie nadzorczym i w ESM będzie stałe i będzie wiązało się z takimi samymi prawami i obowiązkami, jak w przypadku państw członkowskich strefy euro; w takim przypadku państwa członkowskie wnosząby wkład kapitałowy konkretnie w instrument dokapitalizowania banków w ramach EMS.

Należy zbadać i dalej rozwijać koncepcję utworzenia jednostki zależnej EMS, która byłaby wykorzystywana do bezpośredniego dokapitalizowania, co ograniczyłoby ewentualny negatywny wpływ nabycia akcji banku na rating kredytowy EMS i jego zdolność udzielania pożyczek, z myślą również o państwach członkowskich spoza strefy euro uczestniczących w jednolitym mechanizmie nadzorczym;

- (xv) należy pamiętać o tym, że jakkolwiek przysły jednolity fundusz na cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banku, będący częścią ram unii bankowej, powinien również obejmować państwa członkowskie spoza strefy euro;
- (xvi) z zadowoleniem należy przyjąć ostateczne porozumienie między zespołami negocjacyjnymi Parlamentu i Rady w sprawie treści dossier Gauzèsa, ale istotne jest, aby rozporządzenie, które zostanie przyjęte w oparciu o wniosek w sprawie bilansu płatniczego, odzwierciedlało bieżącą sytuację, w szczególności w odniesieniu do:

- przejrzystości decyzji Komisji (art. 2 ust. 3 i art. 2 ust. 5 dossier Gauzèsa),
- szczegółów dotyczących wzmocnienia skuteczności i wydajności, jeśli chodzi o zdolność ściągania podatków oraz zwalczanie oszustw podatkowych i uchylania się od podatków, w celu zabezpieczenia wpływów z podatków (art. 9 dossier Gauzèsa),
- parametrów, które należy uwzględnić podczas obejmowania państwa członkowskiego wzmocnionym nadzorem (art. 2 ust. 1) oraz wymogów dotyczących postępowania państw członkowskich objętych wzmocnionym nadzorem, łącznie ze wskazaniem dostosowanej roli EBC (art. 3 ust. 1), o czym mowa w ppkt (viii) niniejszego ustępu,

Środa, 17 kwietnia 2013 r.

- przejrzystości i odpowiedzialności przed Parlamentem Europejskim i – w stosownych przypadkach – przed parlamentami krajowymi, włączając w to obowiązek ujawniania programów dostosowań makroekonomicznych i spodziewanego rozłożenia działań korygujących (art. 2, 3, 7 i 18 dossier Gauzès),
 - uwzględniania praktyk i instytucji w zakresie kształtowania płac oraz przestrzegania art. 151 i 152 TFUE oraz art. 28 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej w kontekście strategii Unii na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia, a także szczegółów dotyczących obowiązku zaangażowania partnerów społecznych i społeczeństwa obywatelskiego zgodnie z ustawami i praktykami krajowymi,
 - szczegółów dotyczących oceny analizy zrównoważonego charakteru długu rządowego, w tym wymogów w zakresie informowania (art. 6 dossier Gauzès),
 - dodatkowych szczegółów odnoszących się do mandatu pomocy technicznej udzielonego państwom członkowskim na mocy programu (art. 7 ust. 8 dossier Gauzès),
 - konieczności posiadania realistycznych, aktualizowanych i jawnych prognoz (art. 6 i art. 7 ust. 5 dossier Gauzès),
 - dostrzeżenia i roli skutków ubocznych (art. 1 ust. 1, art. 3 ust. 6 i art. 7 ust. 5 dossier Gauzès),
 - wszechstronnej kontroli finansów publicznych państwa członkowskiego w zakresie programu dostosowań makroekonomicznych (art. 7 ust. 9 dossier Gauzès),
 - oceny, czy odstępstwa od programu znajdują się pod czy poza kontrolą państwa członkowskiego, oceny konsekwencji wynikających z programu dostosowań makroekonomicznych oraz wyraźnej ochrony sektorów opieki zdrowotnej i edukacji (art. 7 ust. 5 i 7 dossier Gauzès),
 - państw członkowskich korzystających z pomocy, które w ścisłej współpracy z Komisją rozważają, czy należy podjąć wszelkie niezbędne środki, aby zachęcić inwestorów prywatnych do utrzymania ich ogólnej ekspozycji na zasadzie dobrowolności (art. 7 ust. 6 dossier Gauzès),
 - dialogu gospodarczego z Komisją, EBC i MFW (art. 3 ust. 9 dossier Gauzès),
 - regularnego przedstawiania właściwej komisji Parlamentu Europejskiego i parlamentowi krajowemu zainteresowanego państwa członkowskiego ustaleń misji kontrolnych w ramach nadzoru po zakończeniu programu, w tym możliwości prowadzenia dialogu gospodarczego (art. 14 ust. 3 i 5 dossier Gauzès),
 - głosowania odwróconą kwalifikowaną większością w Radzie nad środkami naprawczymi w ramach nadzoru po zakończeniu programu (art. 14 ust. 4 dossier Gauzès),
 - sprawozdania w sprawie przeglądu rozporządzenia, które zostanie przyjęte w oparciu o wnioski w sprawie bilansu płatniczego (zgodnie z art. 19 dossier Gauzès);
- (xvii) art. 6 ust. 2 wniosku w sprawie bilansu płatniczego dotyczący wzmocnionego nadzoru obejmuje szereg elementów odzwierciedlających treść dossier Ferreiry; w związku z tym należy zaktualizować wniosek w sprawie bilansu płatniczego w celu zapewnienia równych szans, tak by odzwierciedlić porozumienie zespołów negocjacyjnych Parlamentu i Rady dotyczące odpowiednich części dossier Ferreiry, a mianowicie:
- dotyczących standardów i procedur odnoszących się do określenia wymogów sprawozdawczych, w tym aktów delegowanych dotyczących tych wymogów sprawozdawczych (art. 10 dossier Ferreiry),
 - wymogów w zakresie monitorowania jakości finansów publicznych, obejmujących przepisy dotyczące oddziaływania przewidzianych środków budżetowych na cele strategii Unii na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia (cele strategii „Europa 2020”) oraz dostosowań, jakich program pomocy wymaga od krajowych programów reform, a także opis i wymierne przedstawienie środków budżetowych, w tym przewidzianych reform polityki podatkowej i potencjalnych skutków ubocznych środków przewidzianych dla innych państw członkowskich (art. 6 dossier Ferreiry),

Środa, 17 kwietnia 2013 r.

- wskazania oczekiwanej ekonomicznej stopy zwrotu inwestycji publicznych niezwiązanych z obronnością mających istotne skutki budżetowe (art. 4 ust. 1 dossier Ferreiry);

8. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Europejskiej, Radzie, Komisji, Europejskiemu Bankowi Centralnemu, Europejskiemu Mechanizmowi Stabilności oraz Międzynarodowemu Funduszowi Walutowemu.

P7_TA(2013)0176

Roczne sprawozdanie Europejskiego Banku Centralnego za rok 2011

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 17 kwietnia 2013 r. w sprawie sprawozdania rocznego Europejskiego Banku Centralnego za rok 2011 (2012/2304(INI))

(2016/C 045/05)

Parlament Europejski,

- uwzględniając sprawozdanie roczne Europejskiego Banku Centralnego za 2011 r.,
 - uwzględniając art. 284 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
 - uwzględniając art. 15 Statutu Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego,
 - uwzględniając rezolucję z dnia 2 kwietnia 1998 r. w sprawie odpowiedzialności demokratycznej na trzecim etapie unii gospodarczej i walutowej ⁽¹⁾,
 - uwzględniając rezolucję z dnia 1 grudnia 2011 r. w sprawie raportu rocznego EBC za rok 2010 ⁽²⁾,
 - uwzględniając art. 119 ust. 1 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A7-0031/2013),
- A. mając na uwadze, że wzrost realnego PKB w strefie euro wyniósł w 2011 r. 1,5 %, co oznacza spowolnienie w porównaniu do 1,9 % w 2010 r.; mając na uwadze, że w tym samym czasie kilka państw członkowskich doświadczyło poważnego pogorszenia koniunktury gospodarczej;
- B. mając na uwadze, że bezrobocie w strefie euro wzrosło z 10 % pod koniec 2010 r. do 10,7 % pod koniec 2011 r.; mając na uwadze, że w tym samym czasie znacznie wzrosło bezrobocie osób młodych;
- C. mając na uwadze, że od 1999 r. w strefie euro stworzono około 14,4 miliona nowych miejsc pracy, podczas gdy w USA powstało około 10,7 miliona nowych miejsc pracy;
- D. mając na uwadze, że w 2011 r. EBC dwukrotnie podnosił stopy procentowe, w kwietniu i w lipcu (każdorazowo o 25 punktów bazowych), oraz dwukrotnie je zmniejszał pod koniec roku, w listopadzie i grudniu (ponownie każdorazowo o 25 punktów bazowych);
- E. mając na uwadze, że średnia stopa inflacji w strefie euro wyniosła w 2011 r. 2,7 %, co oznacza wzrost w porównaniu do 1,6 % w 2010 r., a wzrost agregatu M3 w 2011 r. wyniósł 1,5 %, co oznacza spadek wobec 1,7 % w 2010 r.;
- F. mając na uwadze, że skonsolidowane sprawozdanie finansowe Eurosystemu wykazało pod koniec 2011 r. 2 735 mld EUR, co oznacza wzrost o około 36 % w 2011 r.;
- G. mając na uwadze, że EBC uruchomił swoją pierwszą trzyletnią dłuższą operację refinansującą w dniu 21 grudnia 2011 r., w ramach której przeznaczono 489,2 mld EUR na kredyty o trzyletnim terminie zapadalności;
- H. mając na uwadze, że tempo wzrostu kredytów dla sektora prywatnego uległo znacznemu zmniejszeniu z 1,6 % w 2010 r. do 0,4 % w 2011 r., zaś tempo wzrostu pożyczek dla sektora prywatnego obniżyło się z 2,4 % w 2010 r. do 1,2 % w 2011 r.;

⁽¹⁾ Dz.U. C 138 z 4.5.1998, s. 177.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0530.